

Juleaften 1019 i Silkeborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 9 v. 1-5

Juleevangeliet: Lukasevangeliet kap. 2 v. 1-20

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 1 v. 1-14.

Vi har hørt Johannes' version af Juleevangeliet - også kaldet Johannes-prologen.

Den lyder unægtelig noget anderledes end Lukas' malende beretning om, hvordan det gik til, da Jesus blev født i Betlehem - den beretning, vi både hørte og så for lidt siden.

Johannes' juleevangelium er ikke så let at se for sig - men vi fornemmer, at det er ord, der ikke er lette at slippe - - eller ord, der ikke så let slipper os. Dybe, høje, vægtige ord.

Det er, som om Johannes borer tværs igennem hele Det gamle Testamente - alle de lag af Guds-erkendelse, vi kan finde dér. Og så tager han fat helt forfra:

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet, og Guds ånd svævede over vandene. Gud sagde: »Der skal være lys!« Og der blev lys. (1. Mos. 1,1-3)

Nej, det var ikke det, Johannes skrev - det var Bibelens allerførste ord, indledningen til den meget poetiske skabelsesberetning. Men Johannes går ligesom et spadestik dybere.

Johannes skrev:

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. (Joh. 1,1-4)

Det ord, Gud talte, så lyset blev til - så livet blev til, så alting blev til - det ord var mere og andet end snak - det var mere og andet end kloge, vise eller smukke vendinger, der kan skrives i en bog. Bibelen kalder vi Guds ord - men end ikke denne bog kan rumme det ord. For det ord er den levende Gud selv.

Når vi taler om Gud, kan vi kun tale i billeder. For intet ord af menneskemund kan beskrive den hellige, evige, levende Gud.

Også Johannes med den dybe indsigt må famle efter ordene. Og han bruger mange billeder. Her kalder han Gud "Ordet".

I 1. Johannesbrev skriver han: "Gud er lys, og der er intet mørke i ham." (1. Joh. 1,5)

Og andet steds i samme brev: "Gud er kærlighed" (1. Joh. 4,8) Og her er han måske så tæt på en præcis benævnelse af Gud, som den overhovedet kan formuleres med menneskeord: Gud er kærlighed.

Der siges i dag mange kloge, dybt tænkte ord om det, der skete i begyndelsen. Videnskaben ved fascinerende meget om det ufatteligt store skaberværk.

Undertiden afstedkommer det heftige diskussioner, som udspringer af vanskelighederne med at få Bibelens poetiske skabelsesberetning og videnskabens teorier og opdagelser til at hænge logisk sammen. Så har man opfundet et begreb, der hedder "intelligent design".

Hvis vi blot har anet lidt af den indsigt, Johannes her deler med os, så kan vi høre, hvor gold og intetsigende hele den diskussion i virkeligheden er.

Gud er kærlighed. Det ord, der skabte alt, var ikke en vældig magt-befaling. Det var en evig kærlighedsærklæring til den skabning, der ikke var til endnu.

Alt, hvad vi ser - alt, hvad vi kan forske i - i havets dybder - i universets vidder - i kromosomers og

generens gåder - alt er skabt, kaldt frem af Guds evige, grænseløse kærlighed.

Og vi hører smerten i Johannes' ord: "Lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke" - eller begreb det ikke.

For mørket kender vi: Nøden, volden, umenneskeligheden i verden. Manglen på kærlighed, eller kærlighedens begrænsning. Mørket kender vi. Og vi behøver ikke skue langt ud i den lidende verden for at finde det.

Vi kan spørge os selv: Hvad tror du, at Gud tænker og føler, når han ser på dig? ... ..

Langt de fleste mennesker vil svare: Han er nok skuffet - eller han er nok vred.

Og spørger man så, hvorfor - så bliver vi stille, for vi vil helst ikke tale om det. Mørket kender vi også fra os selv.

Det er derfor, vi holder af at tænde lys og gerne mange lys her i den mørkeste tid.

Men ligesom alt, hvad du ser, er skabt ud af Guds grænseløse kærlighed, så er du også til og i live, fordi Gud elskede dig, fra før du blev født.

Og når han ser på dig, så bobler han over med kærlighed. For Gud er kærlighed.

Tænk over det et øjeblik.

Kan du mærke, hvor provokerende det er på mørket i dig selv.

Og så er det slet ikke alt, der er at sige om den sag.

For Guds kærlighed er ikke blot en varm følelse, som Gud huser, hjemme i sin himmel.

Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.

Ordet - lyset - kærligheden - den levende Gud blev menneske blandt os mennesker - så tæt på!

Det er julens evangelium - julens gode budskab er: Gud kom til os midt i vort mørke.

Guds Søn blev født som én af os.

Han kom ikke for at vi skulle blive kloge på ham, så vi kunne finde de rette ord at beskrive ham med - eller for at vi skulle få alt til at falde i hak og undgå golde diskussioner om det, der skete i begyndelsen.

Han kom, for at vi skulle erfare den kærlighed, som han har elsket os med fra evighed. For at vi skulle leve af den kærlighed, i den, på den, med den som Guds elskede børn.

Se på Jesus. Fra første færd tog han plads blandt de mindste, de ringeste, da han lod sig føde, hvor ingen havde plads til ham.

Hør hans ord - se, hvad han gjorde på sin vandring. Hvad er fællesnævneren for alt det.

Fællesnævneren er kærlighed.

Selv da mørket slog sammen om ham og de tog ham af dage, som var han en forbryder, selv da gav han ikke køb på kærligheden. Dér døde han for alt det, som vi kan mene, at Gud bliver skuffet eller vred over.

Og han opstod. Han lever. Han er os ganske nær ved sin Ånd - lige så virkelig og lyslevende, som da han lå som nyfødt baby i stalden i Betlehem.

Det evige Gud, som er kærlighed - Ordet, som elskede alt til live, er dig så nær, som luften, du indånder.

"Alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn." skrev Johannes.

Uh! - så er der alligevel en barriere - et krav om noget, vi skal leve op til.

Et krav om en tro.

Her kommer vi så let igen i klemme mellem vores alt for snævre ord. For i vor kultur har vi gjort tro til meninger om det, vi ikke kan vide noget om. Tanker om det umulige eller ukendte. Og hvad med alle dem, der siger, de ikke kan tro?

Alle mennesker tror. Det foregår ikke i hovedet. Det foregår heller ikke i hjertets følelser. Det foregår snarere i fødderne.

»Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.« Sagde hyrderne. - Det er tro.

Troen er ikke dine meninger eller de ord, du siger, men den grund, du sætter dine fødder på på din livsvandring.

Jesus Kristus - Guds Søn - Guds levende Ord - Guds kærlighed kom til os og gjorde det muligt for hver af os, at erfare Guds grænseløse kærlighed, og at leve og vandre i den, på den, af den.

Det er mere end et juleevangelium - mere end et godt budskab, vi kan høre. Det er Guds livsnære julegave til enhver, der vil træde ud i den kærlighed og tage imod den.

Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Han er her!

Amen.